

РЕШЕНИЕ

№ 19328

гр. София, 09.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4013** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по чл. 63в от ЗАНН във връзка с Глава дванадесета от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР, чрез юрисконсулт А. А. - пълномощник, против Решение от 28.02.2024 година по н.а.х.д. № 15398/2023 година по описа на Софийски районен съд, НО, 8 състав, с което е отменено Наказателно постановление 23-4332-017969/29.08.2023г., издадено от началник сектор „Пътна полиция” при СДВР.

С НП на Р. Х. Г. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1 т.1 ЗДвП.

Касаторът оспорва решението с твърдения, че същото е неправилно. Твърди че, решението на съда за отмяна на процесното наказателно постановление се базира изцяло на неправилно твърдение за приложението на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и в тази връзка излага, че съгласно посочената разпоредба, редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното. Иска отмяна на решението и потвърждаване на НП, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът пледира неоснователност на жалбата.

Касационната жалба е процесуално допустима - подадена е в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, тя е основателна.

С НП Р. Х. Г., е санкциониран за това, че на 23.07.2023г. е управлявал лек автомобил „С. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и при извършена проверка от св. С. и св. Б. установили, че липсвали шумозаглушителните устройства на крайния аспух на изпускателната система на автомобила.

За да постанови решението си, въззивния съд е приел, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. В тази връзка е приел, че нормата на чл. 139, ал. 1 т.1 ЗДвП е непълна, като законодателят посредством техниката на бланкетната норма препраща към разпоредбите на чл. 101 ал.4 ЗДвП „Неизправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1.“ Така нито в АУАН, нито в НП се съдържа посочване на конкретната норма от ЗДвП и от действащата Наредба.

Приел е , че е нарушено правото на защита и с оглед надлежно квалифициране на нарушението е следвало да се посочат цифрово съответните разпоредби на цитираните нормативни актове. Това изискване не съблюдавано и не е намерило пряко отражение в съдържанието на АУАН. СРС е приел, че така остава неясно, доколкото не е описано по изискуемия начин механизмът, по който контролният орган е извършил преценката, касаеща степента на констатираната неизправност, имаща пряко отношение към вида на административното нарушение и санкциониращата правна норма.

Настоящият състав прима следното.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на обжалване пред административния съд на основанията предвидени в НПК по реда на глава дванадесета от АПК.

Съгласно чл. 218 от АПК, съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Касационната жалба е основателна.

Първоинстанционният съд е приел, че въз основа на показанията на св. С. и св. Б. са установени основни значими за изясняване предмета на производството факти и обстоятелства. Така свидетелят хронологично и последователно сочи мястото на извършване на проверката, датата на същата, посоката на движение на процесното превозно средства, вида на същото, констатираното нарушение. Освен това СРС е

приел, бе въз основа заповедите, приобщени по делото актовете са съставени от компетентни органи.

В настоящият случай при извършване на проверката актосъставителят С. и свидетелят Б. установили липсата на шумозаглушаващо устройство. За установяването на това обстоятелство не са необходими специални познания, както и използването на специализирана техника. Естеството на неизправността - липсващо шумозаглушаващо устройство, пряко възприето от свидетелите на неизправността е достатъчно, за да се приеме, че не е необходимо допълнително разследване и прилагане на други критерии и използване на други средства при оценка на неизправността. Тя е била пряко възприета от двамата разпитани свидетели и именно тя е била причина за спиране на МПС за проверка. Разпитан в съдебното заседание на 20.02.2024 година актосъставителят описва подробно начина, по който е установил нарушението. С. сочи конкретни особености на шумозаглушаващата уредба на процесния автомобил и мястото, на което следва да се намира т. нар. ауспух, и изрично уточнява, че шумозаглушаващо устройство - в случая - е липсвало. Показанията на С. се потвърждават и от показанията на св. Б., който и очевидец на нарушението.

Настоящият съдебен състав кредитира показанията на тези двама свидетели като логически свързани, обективни и безпристрастни.

И двамата свидетели са били на място при извършване на проверката и са възприели състоянието на автомобила към този момент.

Анализът на събраните доказателства и формираната фактическа обстановка навеждат на извод, че направеното описание в АУАН и в издаденото въз основа на него НП съответства на законовото изискване за пълно, ясно и недвусмислено словесно описание на нарушенията, тъй като са посочени всички елементи на съставите, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени; посочени са и съответните законни разпоредби, за които се твърди, че са нарушени, като разминаване между фактическо и правно положение не съществува; нарушението е квалифицирано от актосъставителя и наказващия орган по чл. 139, ал. 1 т. 1 от Закона за движението по пътищата, съгласно която разпоредба движещите се по пътя превозни средства трябва да бъдат технически изправни, а в АУАН и в НП изрично е записано, че пътното превозно средство се движи със значителна техническа неизправност, като същата е описана - премахнати са всички шумозаглушители и цялата система е подменена с тръба. Този факт е безспорно установен по делото, в хода на съдебното производство не е установена различна фактическа обстановка от описаната в акта, съставен на касатора, както и издаденото въз основа на него наказателно постановление. Доказателствената сила на АУАН не само, че не е оборена, но е безспорно установена.

Съгласно нормата на чл. 139, ал. 1 т. 1 от ЗДвП движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. В чл. 10 от ППЗДвП е посочено в кои случаи МПС е технически неизправно, като в чл. 10, ал. 1 т. 10 б. "б." от ППЗДвП е посочено, че неизправно МПС е и това МПС, чието ниво на шум на двигателя не съответства на предписаните норми. Разпоредбата на чл. 101, ал. 4 от ЗДвП

предвижда, че неизправностите и тяхната класификация се определят с наредба по чл. 147, ал. 1. Тази наредба е Наредба № Н-32 от 16.12.2011 година за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства. В приложение № 5 от ПЗР на Наредба № Н-32 от 16.12.2011 година в т. 8.1.1, б. „б“ от таблицата - "Система за намаляване на шума", видът на неизправността /липса на система за намаляване на шума/ - „Част от системата за намаляване на шума ....., липсва“ е оценена като "значителна", така както е изписана и квалифицирана в процесното НП.

Настоящият съдебен състав намира, че не е нарушено правото на защита на ответника по касация. И в АУАН и НП ясно е описано деянието и коя правна норма е нарушена с него.

Несъмнено има виновно поведение от страна на Р. Г. и правилно административнонаказващият орган го е санкционирал на основание на чл. 179, ал. 6 т. 2 от Закона за движението по пътищата. Не е налице маловажен случай, тъй като изпълнителните деяния имат пряко отношение към сигурността на останалите участници в движението. Конкретните обстоятелства по извършването на нарушенията не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид, поради което не са налице предпоставките за прилагането на чл. 28 от Закона за административните нарушения и наказания.

Предвид това обстоятелство, санкцията на водача правилно е определена по чл. 179, ал. 6 т. 2 от ЗДвП.

Решението следва да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което НП да се потвърди.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 28.02.2024 година по н.а.х.д. № 15398/2023 година по описа на Софийски районен съд, НО, 8 състав.

Вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление 23-4332-017969/29.08.2023г., издадено от началник сектор „Пътна полиция” при СДВР.

ОСЪЖДА Р. Х. Г., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.